



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobkyně: P. H., narozená dne
bytem

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihočeského kraje
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024, č. j. KUJCK 140415/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města České Budějovice („správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 8. 10. 2024, č. j. SO/9577/2024 („prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku na úseku silničních vozidel uvedeným v § 83 odst. 1 písm. p) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích („zákon o podmínkách provozu vozidel“), kterého se dopustila z nedbalosti tím, že v rozporu s § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel provozovala minimálně dne 13. 3. 2024 v čase 11:15 hodin na pozemní komunikaci v Českých Budějovicích v ulici Novohradská jízdní soupravu složenou z vozidla tovární značky Volvo, registrační značky X s přípojným vozidlem vlastní výroby registrační značky X (řidič soupravy V. H., narozený dne X), jehož technická způsobilost nebyla ověřena způsobem uvedeným v § 38 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona, neboť ke dni spáchání přestupku nemělo zmíněné přípojně vozidlo platné osvědčení o technické způsobilosti (platnost do 17. 5. 2021).

2. Za uvedený přestupek byla žalobkyni dle § 83 odst. 2 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) byla žalobkyni současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 12. 2024, č. j. KUJCK 140415/2024 („napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

4. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 3. 2. 2025 u Krajského soudu v Českých Budějovicích správní žalobu, kterou se domáhá, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobkyně v první řadě namítla, že správní orgán prvního stupně hodnotil a prováděl jako důkaz pouze jeden doklad, a to výpis z centrálního registru vozidel. Ostatní důkazy, jako oznámení přestupku, úřední záznamy policistů či fotodokumentaci, správní orgán prvního stupně nehodnotil, ani neuvedl důvod, proč k těmto podkladům nepřihlédl.
6. Žalovaný se tímto pochybením správního orgánu prvního stupně stran dokazování nezabýval. Žalobkyně uvedla, že žalovaný napadeným rozhodnutím „vylepšil“ odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak, že dodatečně hodnotil jako důkaz oznámení o přestupku Policie ČR ze dne 18. 3. 2024, č. j. KRPC-37030-6/Př-2024-020106. Stejně tak teprve žalovaný hodnotil úřední záznam z provedené silniční kontroly ze dne 13. 3. 2024. Nerozlišil ovšem, zda hodnotil úřední záznam na listu č. 2, nebo na listu č. 7. Současně oba správní orgány nezdůvodnily neprovedení důkazu fotodokumentací založenou ve správním spisu. Neprovedení tohoto důkazu přitom má za následek, že není zřejmé, co fotodokumentace prokazuje, ať ve prospěch či neprospěch žalobkyně.
7. Dokazování proto bylo dle žalobkyně provedeno v rozporu s § 50 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že uvedeným postupem jí žalovaný v rozporu se zásadami správního řízení odebral odvolací instanci a zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces. Žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně, nikoliv „suplovat“ jeho činnost.
8. Stejným způsobem žalovaný „vylepšil“ odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když uvedl, že správní orgán prvního stupně hodnotil, že žalobkyně přestupkem nezpůsobila majetkovou újmu či neohrozila ostatní účastníky provozu. Toto hodnocení správní orgán

prvního stupně vůbec neprovedl. Stejně tak teprve žalovaný namísto správního orgánu prvního stupně hodnotil dobu, po kterou žalobkyně nenechala ověřit technickou způsobilost přípojného vozidla, či skutečnost, že dne 13. 3. 2024 manžel žalobkyně provozoval přípojné vozidlo bez vědomí žalobkyně. Absence tohoto hodnocení způsobuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí.

9. Vedle toho žalobkyně namítla, že správní orgán prvního stupně v rozporu s § 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky nehodnotil délku doby, po kterou trvalo protiprávní jednání nebo byl udržován protiprávní stav. Absence tohoto hodnocení způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stejně tak správní orgán prvního stupně v rozporu s § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky nepřihlédl k osobním poměrům žalobkyně, ani k tomu, jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání již potrestána. Toto žalobkyně namítla již ve svém odvolání, přičemž žalovaný se uvedenou námitkou nezabýval.
10. Žalobkyně je dále přesvědčena, že řízení o přestupku mělo být vedeno dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“), nikoliv dle zákona o podmínkách provozu vozidel. Žalobkyně porušila povinnost provozovatele vozidla dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Vychází přitom z toho, že její manžel, pan V. H., byl jakožto řidič vozidla sankcionován za porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ze skutečnosti, že vozidlo fyzicky neřídila, ale pouze provozovala, dle žalobkyně vyplývá objektivní odpovědnost provozovatele ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť provozovatel vozidla nesmí přikázat ani dovolit, aby bylo užito vozidlo, které nesplňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, zde zákonem o podmínkách provozu vozidel.
11. Stran objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. PL ÚS 15/16. s tím, že smyslem objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla je, aby v případě nezjištění totožnosti pachatele vozidla odpovídal za přestupek alespoň provozovatel vozidla.
12. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že jako pachatel přestupku byl nepochybně zjištěn její manžel. Ona nikomu nepřikázala ani nedovolila použít předmětné vozidlo, manžel žalobkyně tak učinil bez jejího vědomí. Nehodlala přitom předmětné vozidlo fyzicky používat v provozu na pozemních komunikacích, bylo pouze uloženo v jejím bydlíšti. Nedovolila-li žalobkyně svému manželovi užít vozidlo, je dle jejího názoru dán liberační důvod, což znamená, že se zprostita odpovědnosti za přestupek podle zákona o silničním provozu. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006-65. S ohledem na závěry zde uvedené je přesvědčena, že nemůže nést odpovědnost za daný přestupek.
13. Žalobkyně má rovněž za to, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu zákazu dvojího trestání – *ne bis in idem*. Za projednávaný skutek byl uložen trest v blokovém řízení manželů žalobkyně. Trest byl následně uložen i žalobkyni, čímž došlo ke dvojímu souběžnému potrestání blízkých osob, jehož důsledkem bylo snížení hodnoty společného jmění manželů dvakrát.
14. Závěrem žaloba poukazuje na to, že jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, kdežto jejímu manželovi ve výši 300 Kč, přičemž správní orgán prvního stupně rozdíl ve výši uložených pokut nezdůvodnil. V souvislosti s uloženou sankcí žalobkyně namítla rovněž to, že správní Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

orgán prvního stupně nehodnotil povahu a závažnost přestupku, resp. význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen. Žalovaný pak namísto vrácení věci k dalšímu řízení nepřesvědčivě podpořil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Absence hodnocení zákonných kritérií pro uložení pokuty přitom způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány musí přezkoumatelným způsobem popsat, ke kterým skutečnostem při ukládání trestu přihlíděly a ke kterým nikoliv. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016-36, či ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017-34. Na podporu tvrzení o nepřezkoumatelnosti žalobkyně odkázala též na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.
16. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že tímto rozhodnutím „vylepšil“ prvostupňové rozhodnutí, žalovaný uvedl, že nijak nerozšiřuje okruh přezkumné činnosti, neboť odvolací orgán přezkouvává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, ve kterém se soud zabýval otázkou jednoty vedení správního řízení. Uvedl, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí, přičemž vycházel z provedené spisové dokumentace. Ve věci se konalo ústní jednání, kterého se žalobkyně účastnila. Žalovaný pak jen rozvedl úvahy správního orgánu prvního stupně již obsažené v prvostupňovém rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Napadené rozhodnutí tak dle žalovaného v žádném ohledu nemohlo být pro žalobkyni překvapivé.
17. Dále se žalovaný vyjádřil k žalobní námitce spočívající v tom, že jednání žalobkyně mělo být posuzováno jako přestupek dle zákona o silničním provozu, nikoliv jako přestupek dle zákona o podmínkách provozu vozidel. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se dle svého vyjádření touto opakovanou námitkou ze strany žalobkyně již podrobně zabýval. Konstatoval, že se v daném případě jednoznačně jedná o přestupek podle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel, když žalobkyně porušila svou povinnost provozovatele stanovenou § 38 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona, neboť na pozemních komunikacích provozovala vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena zákonem stanoveným způsobem.
18. Závěrem se žalovaný vyjádřil k žalobkyní namítanému porušení zásady dvojího trestání. Odkázal na šestou stranu napadeného rozhodnutí, kde se dle svého vyjádření s touto námitkou žalobkyně vypořádal. Konstatoval, že žalobkyně je jakožto osoba zapsaná v registru vozidel přímo zodpovědná za technický stav daného vozidla, stejně jako za platnost jeho osvědčení o technické způsobilosti.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“). O věci samé krajský soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., když oba účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas.

20. Žaloba není důvodná.

IV.A Nahrazování činnosti správního orgánu prvního stupně

21. Krajský soud se nejprve zabýval opakovanou námitkou žalobkyně, dle níž žalovaný nepřipustně doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí či nahrazoval činnost správního orgánu prvního stupně. Tímto postupem měl žalovaný odebrat žalobkyni odvolací instanci a zasáhnout do jejího práva na spravedlivý proces. Dle žalobkyně měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání.
22. Krajský soud připomíná, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Ta vyjadřuje, že správní řízení představuje až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu jeden celek. Totéž řízení tedy zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, pokud dospěje k závěru, že se nevypořádal se všemi námitkami či vyjádřeními účastníků, ač tak měl učinit. Tento postup je v zájmu dodržení zásady hospodárnosti řízení ve smyslu § 6 odst. 2 správního řádu zpravidla nezbytný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS) Odvolací správní orgán může nahradit část odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost (popřípadě doplnit chybějící či strohá odůvodnění), v případě, kdy jeho rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). To znamená, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán prvního stupně) za správné a úplné zjištění skutkového a právního stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55).
23. Žalobkyně konkrétně namítla, že správní orgán prvního stupně jako důkaz hodnotil a prováděl pouze výpis z centrálního registru vozidel, přičemž ostatní důkazy, jako oznámení o přestupku či úřední záznamy policistů, hodnotil až žalovaný.
24. Lze uvést, že správní orgán prvního stupně hned v úvodu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatuje, že jednání žalobkyně je dokladováno oznámením o přestupku Policie ČR ze dne 18. 3. 2024, č. j. KRPC-37030-6/Př-2024-020106, jehož součástí je oznámení přestupku, úřední záznamy policistů a výpis z centrálního registru vozidel. V následujícím odstavci uvádí, že posouzením předložených podkladů dospěl ke skutkovým závěrům, které dále rozvíjí. Dle krajského soudu je tedy z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že uvedenými důkazy se správní orgán prvního stupně zabýval. Po správním orgánu nelze požadovat, aby podrobně uváděl, jaká konkrétní skutková zjištění učinil z každého jednotlivého důkazu, neboť důkazy se hodnotí ve svém souhrnu. Již z tohoto důvodu není možné námitce žalobkyně přisvědčit.
25. Namítá-li žalobkyně, že žalovaný v tomto ohledu neoprávněně doplňoval prvostupňové rozhodnutí, lze odkázat na shora uvedenou zásadu jednotnosti řízení. Žalovaný, jakožto odvolací správní orgán, je oprávněn doplňovat či rozvíjet úvahy správního orgánu prvního stupně, případně část odůvodnění nahradit vlastní úvahou, pokud shledá jeho úvahy chybnými. Jedná přitom plně v souladu se zásadou hospodárnosti řízení. Krajský soud proto neshledal ani pochybení žalovaného.

26. Pokud jde o rozlišení, zda žalovaný hodnotil úřední záznam na listu č. 2, nebo na listu č. 7 správního spisu, je nutno upozornit, že obsah uvedených úředních záznamů je shodný, resp. úřední záznam založený na listu č. 2 správního spisu je kopií úředního záznamu na listu č. 7. Krajský soud proto neshledal důvod uvedené úřední záznamy blíže specifikovat, jak se domáhá žalobkyně.
27. Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně spočívající v tom, že správní orgány jako důkaz neprovedly fotodokumentaci založenou na listu č. 6 správního spisu. Žalobkyně nekonkretizovala, k jakým skutkovým zjištěním měly správní orgány na základě fotodokumentace dospět, resp. jakým způsobem mělo být zasaženo do jejích práv tím, že uvedený důkaz nebyl dle jejího názoru proveden. Dospěl-li správní orgán na základě jiných důkazů k závěru o skutkovém stavu, o němž neměl důvodné pochybnosti, nebyl povinen v odůvodnění rozhodnutí popisovat též obsah pořízené fotodokumentace. Správní orgán není povinen jako důkaz provést každý podklad, který je založen ve správním spisu, pokud z něj ve svých závěrech nevycházel. Tím spíše, není-li provedení takového důkazu účastníkem navrženo a zdůvodněno.
28. Pokud jde o úvahy o správním trestu, žalobkyni lze přisvědčit v tom, že správní orgán prvního stupně nezpůsobení majetkové újmy či neohrožení ostatních účastníků silničního provozu v souvislosti s provozováním přípojného vozíku v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nereflektoval. Tyto úvahy doplnil až žalovaný. Námitce žalobkyně však nelze přisvědčit, neboť jak bylo shora uvedeno, žalovaný je v souladu se zásadou jednotnosti řízení oprávněn úvahy podřízeného správního orgánu doplnit, což také učinil.
29. Nelze pak přisvědčit ani žalobnímu tvrzení, dle něhož správní orgán prvního stupně nehodnotil dobu, po kterou žalobkyně jako provozovatelka nekonala. Toto hodnocení je obsaženo ve druhém odstavci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Konkrétně zde správní orgán prvního stupně uvedl, že přípojné vozidlo mělo poslední technickou prohlídku platnou do 17. 5. 2021 a ke dni 13. 3. 2024 nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti. Správní orgán prvního stupně pak v rámci úvah o výši trestu na toto hodnocení pouze odkázal. Nadto namítá-li žalobkyně, že toto hodnocení provedl až žalovaný, lze i zde odkázat na zásadu jednotnosti řízení.
30. Konečně, vytýká-li žalobkyně správním orgánům, že teprve žalovaný hodnotil objektivní okolnost spočívající v tom, že její manžel provozoval uvedené přípojné vozidlo bez jejího vědomí, přestože toto žalobkyně uváděla již v odporu proti příkazu správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 3. 2024, č. j. SO/9577/2024, lze opět uvést, že tento postup je v souladu se zásadou jednotnosti řízení. I v tomto ohledu byl žalovaný oprávněn doplnit prvostupňové rozhodnutí. Krajský soud pak nemůže dovodit tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť správní řízení, stejně jako odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, hodnotí jako jeden celek. Namítat lze proto nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, to však žalobkyně v souvislosti s uvedenou žalobní námitkou zjevně nečiní, neboť uvádí, že hodnocení této okolnosti žalovaný provedl.
31. S ohledem na shora uvedené krajský soud uzavírá, že neshledal žalobní tvrzené porušení § 50 a násl. správního řádu ve vztahu ke správními orgány provedenému dokazování. Lez uvést, že v rámci odvolacího řízení nebyly do správního spisu doplněny žádné podklady, k nimž by žalobkyně neměla možnost se vyjádřit. Žalovaný svým rozhodnutím pouze doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aniž by měnil jeho výrokovou část. Napadené rozhodnutí proto nemohlo být pro žalobkyni překvapivé. Krajský soud z tohoto

důvodu nemá za to, že by žalobkyni následkem postupu žalovaného hrozila jakákoliv újma z důvodu ztráty možnosti se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolat [srov. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu].

32. Za nedůvodnou lze označit i námitku, dle které správní orgán prvního stupně v rozporu s § 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky nehodnotil délku doby, po kterou trvalo protiprávní jednání žalobkyně nebo po kterou byl udržován protiprávní stav. Již shora krajský soud vypořádal, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, délku doby, po kterou nebyla osvědčena technická způsobilost přípojného vozidla, reflektovali. Lze uvést, že časový aspekt jednání přestupce je nejčastěji zohledňován v případech přestupků trvajících, kde tvoří součást skutkové podstaty. Žalobkyně byla sankcionována za to, že minimálně dne 13. 3. 2024 provozovala vozidlo, u něhož nebyla osvědčena technická způsobilost. Délku doby, po kterou trvalo protiprávní jednání žalobkyně nebo po kterou trval protiprávní stav, proto nebylo nutno hodnotit. Shodně ani zde pak nelze konstatovat nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť správní rozhodnutí vydaná v rámci správního řízení se hodnotí jako jeden celek.
33. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán prvního stupně v rozporu s § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky nepřihlédl k jejím osobním poměrům. Tuto skutečnost žalobkyně namítla již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný se jí ale rovněž nezabýval, ani neuvedl důvod, proč k této námitce nepřihlédl.
34. Žalobkyni lze přisvědčit, že správní orgány se jejími osobními a majetkovými poměry nezabývaly. K majetkovým poměrům pachatele musí správní orgán přihlídnout zejména tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-144, doplnil, že „[s]právní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“ Za přestupek, kterého se žalobkyně dopustila, bylo možno uložit pokutu až do 50 000 Kč, přičemž žalobkyni byla pokuta uložena výši 1 500 Kč. V rámci správního řízení, stejně jako nyní v řízení před soudem žalobkyně netvrdila, že by pro ni uložená pokuta měla likvidační charakter. Nepředložila rovněž žádné podklady, na základě kterých by bylo možno na likvidační charakter pokuty usuzovat. Jinými slovy, žalobkyně netvrdí, jakým způsobem správní orgány zasáhly do jejích práv tím, že její osobní či majetkové poměry nehodnotily, nýbrž se dovolává pouze toho, že této zákonem stanovené povinnosti správní orgány nedostály.
35. K tomu krajský soud uvádí, že neshledal pochybní správních orgánů v tom, že se osobními a majetkovými poměry žalobkyně nezabývaly za stavu, kdy byla ukládána pokuta při samé spodní hranici trestní sazby za běžný přestupek v dopravě. Tím spíše, pokud žalobkyně žádným způsobem netvrdila, že by uložená pokuta měla být nepřiměřená, či dokonce pro ni likvidační. Bylo na žalobkyni, aby případně takovou skutečnost osvědčila. Pro úplnost lze uvést, že ani eventuální nemajetnost žalobkyně nemůže znamenat faktickou imunitu vůči možnosti být sankcionována za přestupek na úseku dopravy pokutou.
36. Pokud jde o skutečnost, že tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 Azs 350/2020-22). Takovými vadami napadené rozhodnutí dle krajského soudu netrpí. Povinnost odůvodnit rozhodnutí zároveň nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).

37. Krajský soud tak s ohledem na shora uvedené neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť ve správním řízení ani v řízení před soudem nevystal důvod osobní či majetkové poměry žalobkyně hodnotit. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

IV.B Posouzení jednání žalobkyně dle jiného ustanovení zákona

38. Žalobkyně namítla, že porušila povinnost provozovatele vozidla stanovenou v § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, proto mělo být řízení o přestupku vedeno dle tohoto zákona, nikoliv dle zákona o podmínkách provozu vozidel.
39. Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že *„[p]rovozovatel vozidla nesmí přikázat ani dovolit, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, pokud nejde o přípojný podvozek (vozidlo) k záchrannému vozidlu Horské služby podle § 5 odst. 3“*.
40. Podle § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel platí, že *„[p]rovozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena pravidelnou technickou prohlídkou provedenou v členském státě, technickou prohlídkou provedenou pro účely zápisu silničního vozidla do registru silničních vozidel nebo technickou prohlídkou dovezeného silničního vozidla nebo u něhož od provedení poslední takové technické prohlídky uplynula lhůta podle § 40; to neplatí, jde-li o silniční vozidlo, u něhož dosud neuplynula lhůta k provedení první pravidelné technické prohlídky nebo které nepodléhá pravidelným technickým prohlídkám“*.
41. Podle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel platí, že *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. e) provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena způsobem uvedeným v § 38 odst. 1 písm. e)“*.
42. Krajský soud uvádí, že tuto námitku žalobkyně uvedla poprvé teprve v řízení před soudem. Ve správním řízení posouzení jejího jednání správními orgány dle nesprávného ustanovení zákona nenamítla. Proto se uvedenou žalobní námitkou krajský soud nemohl zabývat.
43. Správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a důkazních návrhů aktivní. Cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze obecně vnímat jako třetí instanci správního řízení. V takovém

případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. Krajský soud by měl zvažovat rozsah doplnění dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů má totiž přes svá specifika stále především kasační charakter. Znamená to tedy, že krajský soud není povinen provést každý účastníky navržený důkaz (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2024, č. j. 10 As 124/2023-34, či ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 194/2018-64, a zde citovanou soudní judikaturu).

44. Nejvyšší správní soud k novým skutečnostem uplatňovaným účastníky až v řízení před správním soudem v rozhodnutí ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019-76, uvedl: „*[P]ro všechna správní řízení v těchto zbylých věcech platí koncentrační zásada upravená v § 82 odst. 4 správního řádu (K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve). Tato zásada omezuje okruh nových skutečností a nových důkazních návrhů, které mohou účastníci uplatnit v odvolacím řízení, na takové novoty, které nemohly být (z objektivních důvodů) uplatněny již v řízení na prvním stupni. [...] Zprostředkovaně se pak zásada promítne i do navazujícího řízení před správním soudem: ani ten se nebude zabývat takovými tvrzeními a důkazními návrhy, které žalobce mohl uplatnit už ve správním řízení na prvním stupni, ale neudělal to. V řízení o žalobě bude zásada působit o to důsledněji, že řízení před správním soudem má ve vztahu ke správnímu řízení podpůrnou (subsidiární) povahu. Zejména v klasickém řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu by tak soud neměl jako první zkoumat skutková tvrzení či důkazní návrhy, k nimž se správní orgán (v řízení ovládaném koncentrační zásadou) neměl možnost ani důvod vyjádřit, protože mu k tomu žalobce nedal žádný konkrétní a včasný podnět.*“ (důraz doplněn)
45. Ze správního spisu plyne, že v rámci odporu proti příkazu správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 3. 2024, č. j. SO/9577/2024, žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006-65, konkrétně na právní větu, dle které „*[o]bjektivní odpovědnost právnické osoby za správní delikt neznamená, že není nutné prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu. Je-li znakem skutkové podstaty správního deliktu objektivní stránka spočívající v „příkázání“ nebo „dovolení“ zákonem sankcionovaného jednání (zde: příkázání nebo dovolení použití vozidla v provozu na pozemních komunikacích, které nesplňuje podmínky stanovené zvláštním předpisem), je třeba pro uznání odpovědnosti za správní delikt takové jednání prokázat.*“ Dále uvedla, že dne 13. 3. 2024 manžel žalobkyně provozoval přípojné vozidlo bez vědomí žalobkyně. Na uvedené rozhodnutí, resp. jeho právní větu, odkázala i v rámci ústního projednání přestupku dne 1. 10. 2024. S uvedenou námitkou žalobkyně se správní orgán prvního stupně vypořádal, když uvedl že věc je řešena podle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu, přičemž toto ustanovení nemá žádnou podmínku, tj. příkázání či dovolení. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že je s odkazem na citovaný rozsudek č. j. 4 As 28/2006-65, přesvědčena, že nemůže nést odpovědnost za uvedený přestupek. Doplnila, že předmětné vozidlo je ve společném jmění manželů, proto manžel žalobkyně jakožto řidič nepotřeboval její souhlas, neboť i on je spoluvlastníkem přípojného vozidla. Této námitce žalobkyně se pak žalovaný věnoval na straně 6 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že

přestupek měl být posuzován dle zákona o silničním provozu, neboť byla porušena povinnost provozovatele vozidla dle § 10 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, však žalobkyně v rámci správního řízení netvrdila.

46. Pokud jde o žalobkyní odkazovaný rozsudek, tento se týká objektivní odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Není proto na projednávanou věc přílehlavý. Nejvyšší správní soud posuzoval, zda byl správní orgán povinen prokázat, zda tato právnická osoba ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu přikázala či dovolila řidiči jízdní soupravy jízdu s vozidlem, u kterého bylo kontrolním vážením a měřením zjištěno porušení předepsaných norem pro převážený náklad, a to za stavu, kdy byla shledána vinnou z přestupku dle § 125 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, v tehdejší znění. Správní orgán se s ohledem na institut objektivní odpovědnosti právnické osoby domníval, že nikoliv. Nejvyšší správní soud shledal, že tuto povinnost měl, neboť se jednalo o znak skutkové podstaty přestupku.
47. Tento případ je však zcela odlišný od případu žalobkyně, a to jak po skutkové, tak i právní stránce. Přestupek byl již ve správním řízení od počátku posuzován dle § 125 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, v tehdejší znění. Nejvyšší správní soud se zde nezabýval tím, dle jakého ustanovení má být jednání přestupce posuzováno, nýbrž tím, zda byly zjišťovány všechny znaky skutkové podstaty správním orgánem dovozeného přestupku, resp. zda tuto povinnost správní orgán s ohledem na objektivní odpovědnost právnických osob měl či nikoliv.
48. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně zaměňuje objektivní odpovědnost právnické osoby za správní delikt s (v jejím případě) odpovědností fyzické osoby založené na nutnosti prokázat zavinění. Z pouhého odkazu na uvedený rozsudek správní orgány nemohly usuzovat, že se žalobkyně dovolává toho, aby její jednání bylo posuzováno dle odlišného ustanovení zákona, resp. dle zákona o silničním provozu. Toto žádným způsobem ve správním řízení netvrdila. Správní orgány pak s ohledem na skutečnost, že jednání žalobkyně od počátku posuzovaly dle § 83 odst. 1 písm. p) ve spojení s § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel, správně uváděly, že toto ustanovení žádnou podmínku v podobě přikázání či dovolení užití vozidla nemá, proto se jejím splněním nemusejí zabývat.
49. Pro hodnocení viny žalobkyně bylo podstatné, že v době přestupkového jednání byla jako provozovatelka přípojného vozidla zapsána v registru vozidel, a jako provozovatelka tedy byla přímo zodpovědná za technický stav tohoto vozidla, stejně jako za platnost jeho osvědčení. Tím, že vozidlo provozovala na pozemní komunikaci bez platného osvědčení o jeho technické způsobilosti pak naplnila znaky skutkové podstaty dle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel, aniž by bylo nutno nadále zkoumat, zda řidiči vozidla přikázala či dovolila jeho užití, případně zda bylo vozidlo ve spoluvlastnictví řidiče. Krajský soud proto pochybení správních orgánů v tomto ohledu neshledal.

IV.C Porušení zásady zákazu dvojího trestání

50. Žalobkyně dále namítla porušení zásady zákazu dvojího trestání (*ne bis in idem*) v souvislosti s tím, že za skutek uvedený v prvostupňovém rozhodnutí byla příkazem na místě uložena pokuta jejímu manželovi, a následně byla sankcionována rovněž ona.

51. Stran uvedené námitky lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, č. 1842/2009 Sb. NSS, z něhož plyne, že zásadu *ne bis in idem* lze aplikovat v případě totožnosti skutku a totožnosti pachatele. Rovněž v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 As 225/2016-57, Nejvyšší správní soud řešil námitku nepřipustného potrestání za jeden skutek, když dospěl k závěru, že „*podmínkou pro aplikaci zásady ne bis in idem je totožnost osoby, která byla potrestána v předchozím řízení, s osobou trestanou v novém správním řízení, dále totožnost skutku, jehož se týkala věc původní a týká věc nová, a existence pravomocného rozhodnutí (...).*“ O totožnost skutku a pachatele se ovšem v nyní projednávaném případě nejednalo.
52. Přestupkové jednání řidiče, manžela žalobkyně, bylo policejní hlídkou vyřešeno pokutou uloženou příkazem na místě. Jeho jednání je za přestupek bylo označeno zákonem o silničním provozu [§ 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona], zatímco přestupkové jednání žalobkyně jako provozovatelky vozidla je definováno v ustanovení § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel. Manžel žalobkyně byl sankcionován za to, že užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené právním předpisem, zatímco žalobkyni je kladeno za vinu, že jako provozovatelka provozovala na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena způsobem uvedeným v zákoně o podmínkách provozu vozidel.
53. Zásada *ne bis in idem* nebrání tomu, aby za jeden skutek bylo postiženo více osob (zde o jeden skutek nešlo, jak bude zdůvodněno dále), nýbrž tomu, aby byl jeden subjekt postižen za totožné jednání vícekrát. Taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalobkyně byla postižena pouze jednou, a sice za přestupek dle zákona o podmínkách provozu vozidel. Na tom nic nemění skutečnost, že vedle žalobkyně byl potrestán i její manžel, čímž mohlo dojít ke snížení hodnoty jejich společného jmění dvakrát. Zákon o odpovědnosti za přestupky ani jiné související předpisy neznají možnost upustit od potrestání z důvodu, že za tentýž skutek byl potrestán člen rodiny pachatele. V nynější věci se navíc ani o jeden skutek nejednalo, když jednání žalobkyně spočívalo v provozu vozidla nesplňujícího technické podmínky, naproti tomu jednání jejího manžela představovalo faktické užití takového vozidla. I zde platí, že v projednávaném případě byly postihovány dvě rozdílné osoby za zcela odlišné přestupky. Jelikož správní orgány žalobkyni postihly pouze jednou, k porušení zásady *ne bis in idem* nemohlo dojít. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

IV.D Správní trest

54. Konečně žalobkyně namítla, že správní orgán prvního stupně pouze vyjmenoval zákonná kritéria pro ukládání trestu, aniž by je hodnotil. Povahu a závažnost přestupku posoudil pouze obecně a nehodnotil, nakolik byl zasažen zákonem chráněný zájem. Žalovaný pak dle žalobkyně nepřesvědčivě podpořil takové odůvodnění správního orgánu prvního stupně. Napadené rozhodnutí proto žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné.
55. Krajský soud vyšel z žalobkyní odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, dle jehož právní věty „*[r]ozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.*“ Současně krajský soud zohlednil závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, dle kterých úřad postupoval při určování sankce a její výměry v souladu se zákonem, když „[z]ohlednil způsob spáchání (aktivní jednání spočívající v rychlé jízdě bez dalších specifik vztahujících se ke způsobu spáchání) a jeho následek (došlo k porušení i ohrožení zájmu chráněného zákonem) a okolnosti, za nichž byl spáchán (místo spáchání přestupku) i k osobě přestupce (k otázce dřívějšího přestupkového jednání viz níže). Z hlediska formy zavinění vycházel ze závěru vyplývajícího z předcházející pasáže odůvodnění rozhodnutí, ve které dospěl k tomu, že přestupek byl spáchán ve formě nevědomé nedbalosti. Správní orgán tak i vzhledem k povaze dotčeného přestupku dostatečně vyjevil své úvahy týkající se výše uložené sankce.“ V návaznosti na tento rozsudek pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2021,

č. j. 6 As 84/2020-46, uvedl, že „[...] účelem požadavku individualizace trestu není, aby správní orgány byly nuceny provádět slohová cvičení, jež by obsahovala opsaná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Ten v

§ 37 až § 40 uvádí demonstrativní výčet okolností, k nimž má správní orgán při ukládání sankce přihlížet, přičemž se jedná dohromady o 27 položek. Nelze si tak rozumně představit, že by se správní orgán měl ve všech případech věnovat všem těmto okolnostem a zejména, že by ve všech případech byly veškeré v zákoně uvedené okolnosti v dané věci relevantní.“ Ze závěrů uvedených v těchto rozhodnutích plyne, že správní orgán je povinen učinit alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak kritéria stanovená zejména v § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky dopadají na individuální případ pachatele přestupku. Zároveň však není účelem, aby se správní orgán věnoval všem kritériím, nýbrž pouze těm, která jsou pro projednávanou věc relevantní. Trestání za běžné přestupky typu překročení nejvyšší dovolené rychlosti má být přitom v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci.

56. Správní orgán prvního stupně na straně 3. prvostupňového rozhodnutí uvedl, že „[p]ři určení druhu a výměry uloženého správního trestu správní orgán přihlédl k závažnosti posuzovaného přestupku, která je zákonem obecně vyjádřena správním trestem pokuty až do výše 50 000 Kč. Ve zde posuzovaném případě pak správní orgán zhodnotil jak otázku způsobu spáchání přestupku opominutím, tak i míru zavinění danou formou nedbalosti. Uložený trest při samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, s ohledem na dobu, po kterou provozovatelka nekonala, tak lze z hlediska premis, které zákon pro správní úvahu o druhu a výši správního trestu stanoví, považovat za odpovídající a potřebným způsobem odůvodněný“
57. Toto hodnocení žalovaný v napadeném rozhodnutí převzal a doplnil úvahy o to, že žalobkyně svým přestupkem nezpůsobila žádnou majetkovou újmu a provozem předmětného přípojného vozidla nedošlo ke konkrétnímu ohrožení ostatních účastníků provozu. Jako přítěžující okolnost pak hodnotil dobu, po kterou žalobkyně jako provozovatelka nekonala, když nenechala ověřit technickou způsobilost přípojného vozidla na pravidelné technické prohlídce. Dále žalovaný ve prospěch žalobkyně hodnotil, že po zjištění přestupku policejní hlídkou ihned přistoupila k nápravě stavu a nechala na stanici technické kontroly technickou prohlídku přípojného vozidla provést. Současně na straně 5 napadeného rozhodnutí doplnil úvahy o materiální stránce přestupku, kdy zejména uvedl, že byl porušen zájem společnosti na tom, „aby v provozu na pozemních komunikacích byla provozována pouze motorová vozidla splňující technické podmínky podle zvláštního předpisu, protože taková vozidla podléhají pravidelným technickým kontrolám a nemalou mírou je tím přispíváno k bezpečnému silničnímu provozu všech jeho účastníků.“

58. Krajský soud přezkoumal obě správní rozhodnutí jako celek a dopěl k závěru, že shora citovaným požadavkům Nejvyššího správního soudu vyhovují. Z výše popsaného, ale i z ostatních skutečností uvedených žalovaným na zejména straně 5 napadeného rozhodnutí plyne, že správní orgány se povahou a závažností přestupku v dostatečné míře zabývaly. Pokud jde o způsob spáchání přestupku a jeho následek, žalovaný uvedl, že „*[p]rovozovatelka opomenutím splnění si své evidenční zákonné povinnosti ohrozila společnost, když na základě chybějícího platného záznamu o technické způsobilosti předmětného vozidla se nebylo možné spolehnout, že dané vozidlo bez pochyby splňuje technické podmínky pro jeho provoz a svým případným špatným technickým stavem, který nebyl řádně ověřen, neohrožuje ostatní účastníky silničního provozu.*“ Následkem je též porušení zákonem chráněného zájmu, který žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Napadené rozhodnutí obsahuje rovněž zhodnocení polehčujících a přitěžujících okolností.
59. Krajský soud s ohledem na shora uvedené neshledal, že by správní orgány nedostatečně či neúplně hodnotily kritéria pro určení druhu správního trestu a jeho výměry stanovená zejména v § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobní námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v tomto ohledu proto nebylo možné přisvědčit.
60. Stran námitky, dle níž správní orgán prvního stupně neodůvodnil rozdílnost výše pokuty uložené žalobkyni a jejímu manželovi (1 500 Kč a 300 Kč), krajský soud odkazuje na předposlední odstavec strany 6 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný touto námitkou žalobkyně zabýval. Žalobkyně byla sankcionována za odlišný přestupek s vyšší horní hranicí sazby pokuty. Správní orgán prvního stupně pak neměl povinnost rozdíl ve výších uložených pokut odůvodnit, neboť přestupek manžela žalobkyně byl projednáván v samostatném správním řízení.

V. Závěr a náklady řízení

61. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 31. března 2025

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně